

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců Mgr. Radovana Havelce a JUDr. Jana Vyklického v právní věci ochrany žalobce: **O. T.**, zastoupeného Mgr. Petrem Václavkem, advokátem se sídlem Praha 1, Opletalova 25, proti nečinnosti žalovaného: **Magistrát hlavního města Prahy**, se sídlem Praha 1, Mariánské náměstí 2, o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 27. 1. 2015, č. j. 11 A 110/2014 – 28,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žalovaný **je p o v i n e n** uhradit žalobci na nákladech řízení částku 4.114 Kč do 15 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jeho zástupce Mgr. Petra Václavka.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou kasační stížností napadl žalovaný (dále jen stěžovatel) v záhlaví uvedený rozsudek Městského soudu v Praze, jímž mu bylo uloženo, aby do 60 dnů od jeho právní moci rozhodl o žádosti žalobce o řidičské oprávnění ze dne 17. 3. 2014. Zároveň bylo žalovanému uloženo zaplatit do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku žalobci na nákladech řízení částku 14.342 Kč.

Kasační stížnost byla podána z důvodu nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky, tedy z důvodu uvedeného v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Žalovaný konkrétně namítal, že krajský soud nesprávně vyložil ustanovení § 79 odst. 1 s. ř. s. Pokud zákon vyžaduje pro podání nečinnostní žaloby bezvýsledné vyčerpání prostředků k ochraně proti nečinnosti, nelze podle názoru stěžovatele vyložit a pochopit toto ustanovení jinak, než že o žádosti podle § 80 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, musí být již v době podání nečinnostní žaloby nadřízeným správním orgánem rozhodnuto a ani přes takové existující rozhodnutí nedojde po uplynutí stanovené lhůty k nápravě. V tomto ustanovení použité slovo „bezvýsledně“ již samo osobě obsahuje řešení předložené právní otázky, a sice že podstatnou podmínkou pro podání žaloby je výsledek takového řízení. Tímto výsledkem však nemůže být pouhé podání žádosti podle správního řádu.

V daném případě žalobce podal žalobu ke správnímu soudu ještě dříve, než bylo o jeho žádosti o uplatnění opatření proti nečinnosti rozhodnuto, přičemž soud, když hodnotil tuto skutečnost, hovořil v odůvodnění svého rozsudku pouze o vyčerpání prostředků daných mu zákonem a vyhnul se pojmu „bezvýsledného vyčerpání“. Z hlediska významu a aplikace zákona se však jedná o rozdíl podstatný.

Stěžovatel dále poukázal na lhůtu 20 dnů uvedenou v ustanovení § 110 odst. 2 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, a v souvislosti s tím i na skutečnost, že pokud je třeba v rámci řízení provádět šetření v zemích předchozího pobytu žadatele o vydání řidičského průkazu, je dodržení této lhůty nereálné. Z tohoto důvodu stěžovatel alespoň žadatele vždy informuje o tom, že vyřízení žádosti potrvá déle a to v závislosti na státu, kam se bude dotaz činit. Řízení v takovém případě trvá i několik měsíců, přičemž stěžovatel musí tento úkon činit prostřednictvím Ministerstva dopravy a délku vyřízení prakticky nemůže ovlivnit. Za této situace žadatelům, kteří podávají návrh na uplatnění opatření proti nečinnosti, bude nadřízeným orgánem vždy vyhověno, neboť stěžovatel nemůže bez příslušných dokumentů ze zahraničí o žádosti rozhodnout.

Výše uvedené se týká i projednávané věci. Nadřízený správní orgán nařídil rozhodnout o podané žádosti do 30 dnů, avšak za situace, kdy ten samý správní orgán (Ministerstvo dopravy) nevyřídil řádně dotaz do Spolkové republiky Německo týkající se žadatele. Stanovil tedy k rozhodnutí lhůtu, která nestačila ani k vyžádání správné odpovědi německých úřadů. Proto stěžovatel nedodržel ani lhůtu jím určenou.

Stěžovatel navrhl, aby byl napadený rozsudek zrušen a věc vrácena Městskému soudu v Praze k dalšímu řízení.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek z hlediska uplatněných stížních bodů a po posouzení věci dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná. Mezi účastníky nebyl sporný skutkový stav, Nejvyšší správní soud proto rekapituluje pouze nejpodstatnější skutečnosti.

Žádost o řidičské oprávnění podal žalobce dne 17. 3. 2014. O spolupráci při prověření podmínek trvalého pobytu požádal stěžovatel Policii ČR dne 20. 3. 2014. Odpověď obdržel dne 9. 4. 2014. O prověření důvodů, které by bránily vydání českého řidičského průkazu, však požádal stěžovatel Ministerstvo dopravy až dne 5. 5. 2014, tedy již po uplynutí zákonné 20 denní lhůty uvedené v ustanovení § 110 odst. 2 zákona o provozu na pozemních komunikacích pro rozhodnutí ve věci. Tuto prodlevu nelze vzít v úvahu, za zákonnou lhůtu pro vydání rozhodnutí je tak nutno považovat lhůtu 50 dnů od podání žádosti. Ve spise není doloženo, že by byl žalobce stěžovatelem uvědoměn o možném prodloužení lhůty k rozhodnutí, ať již z důvodu složitosti věci či nutného dožádání.

Rozhodnutí o žádosti nebylo ve výše uvedené lhůtě vyřízeno, následně podal žalobce dne 5. 6. 2014 u stěžovatele návrh na uplatnění opatření proti nečinnosti. Toto podání postoupil stěžovatel svému nadřízenému orgánu až dne 2. 9. 2014. V mezidobí podal žalobce dne 21. 7. 2014 žalobu na ochranu proti nečinnosti. Opatření proti nečinnosti vydalo Ministerstvo dopravy dne 1. 10. 2014 a doručilo stěžovateli dne 7. 10. 2014. V něm mu uložilo rozhodnout o žádosti žalobce o udělení řidičského oprávnění do 30 dnů ode dne doručení. V této lhůtě stěžovatel nerozhodl a neučinil tak ani do dne rozhodnutí Městského soudu v Praze. Rozhodnutí vydal až dne 19. 3. 2015.

K uplatněným námitkám uvádí Nejvyšší správní soud následující: Bezvýsledné vyčerpání prostředků, které procesní předpis stanoví k jeho ochraně proti nečinnosti je podle § 79 odst. 1 s. ř. s., je podmínkou přípustnosti tohoto typu žaloby. Stěžovatel má za to, že tuto podmínku

pokračování

žalobce nesplnil, neboť v době podání žaloby nebylo ještě rozhodnuto o jeho návrhu na uplatnění opatření proti nečinnosti podle § 80 odst. 4 správního řádu. Tento názor však Nejvyšší správní soud nesdílí.

Je pravdou, že správní řád nestanoví pro vyřízení žádosti o uplatnění opatření proti nečinnosti výslovně žádnou lhůtu. Není-li však stanovena lhůta speciální, platí i zde lhůty obecné, tak jak jsou definovány v ustanovení § 71 odst. 1 a 3 správního řádu. Nevydá-li tedy nadřízený správní orgán usnesení k podanému návrhu či příkaz nečinnému správnímu orgánu v základní lhůtě 30 dnů, nemá již účastník řízení možnost podat další návrh na uplatnění opatření proti nečinnosti (tentokrát nadřízeného správního orgánu), neboť opatření proti nečinnosti není rozhodnutím, jaké má na mysli ustanovení § 80 odst. 3, věta poslední správního řádu. Za takové situace nemá jiný procesní prostředek k obraně svých práv, než je žaloba na ochranu proti nečinnosti.

V projednávané věci sice podal žalobce návrh na uplatnění opatření proti nečinnosti u nepříslušného správního orgánu (vzhledem k tomu, že opatření proti nečinnosti je prostředkem dozorovým nikoliv opravným, měl být tento návrh podán přímo na Ministerstvo dopravy), stěžovatel však měl s ohledem na ustanovení § 12 správního řádu toto podání neprodleně postoupit orgánu nadřízenému, případně ověřit, zda mu nebylo také zasláno. Stěžovatel však podání žalobce postoupil nadřízenému správnímu orgánu až s odstupem téměř tří měsíců od jeho doručení. Jestliže tedy žalobce podal žalobu na ochranu proti nečinnosti po uplynutí doby přibližně měsíce a půl od okamžiku, kdy uplatnil návrh na provedení opatření proti nečinnosti, aniž by mezitím obdržel jakoukoliv zprávu o způsobu jeho vyřízení, má Nejvyšší správní soud za to, že splnil podmínku bezvýsledného vyčerpání prostředků k ochraně proti nečinnosti ve správním řízení podle § 79 odst. 1 s. ř. s. Tomu odpovídá i dosavadní judikatura Nejvyššího správního soudu k této otázce (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 8. 2009, č. j. 9 Ans 8/2009 – 149).

Uvedenou podmínku by ostatně žalobce s ohledem na konkrétní okolnosti projednávané věci splnil i nebyť předchozího. Podle § 81 odst. 1 s. ř. s. rozhoduje soud o žalobě na ochranu proti nečinnosti na základě skutkového stavu zjištěného ke dni svého rozhodnutí. Toto pravidlo na straně jedné zvyhodňuje správní orgán v tom, že pokud vydá požadované rozhodnutí v průběhu soudního řízení, musí být žaloba zamítnuta, ač byla zpočátku podána důvodně, na straně druhé ovšem umožňuje žalobci zhojit případný počáteční nedostatek vyčerpání prostředků k ochraně proti nečinnosti ve správním řízení, pokud nadřízený správní orgán přijme opatření proti nečinnosti až v průběhu soudního řízení a povinný správní orgán ve stanovené lhůtě do dne rozhodnutí soudu o žádosti nerozhodne, nebo pokud nadřízený správní orgán návrhu účastníka řízení nevyhoví. Prve uvedené se stalo i v projednávané věci. Podmínka vyčerpání prostředků ochrany proti nečinnosti v řízení před správním orgánem tedy byla splněna v každém případě, bez ohledu na to, z které strany soud k řešení předložené otázky za daných okolností přikročil.

Lze tak uzavřít, že podmínku přípustnosti žaloby na ochranu proti nečinnosti posoudil Městský soud v Praze správně a nezákonností spočívající v nesprávném posouzení právní otázky napadený rozsudek netrpí.

Další námitky uplatněné stěžovatelem nesměřují ani tak proti napadenému rozsudku, jako se spíše zabývají otázkou reálnosti zákonem stanovených lhůt pro vydání rozhodnutí ve věcech typově obdobných věci projednávané a případnou odpovědností za to, že zde nemohly být dodrženy. Tyto skutečnosti jsou ovšem pro rozhodnutí soudu o žalobě irelevantní. Soud v rámci řízení na ochranu proti nečinnosti zjišťuje pouze běh zákonných lhůt a pro jeho rozhodnutí je nerozhodné, který ze zúčastněných správních orgánů za jejich nedodržení může.

Soud samozřejmě přihlíží ke konkrétním okolnostem projednávané věci, ty se však následně odrážejí v délce lhůty, kterou správnímu orgánu pro vydání rozhodnutí stanoví, nikoliv v tom, že by snad mohl hodnotit podanou žalobu jako nedůvodnou.

V daném případě Městský soud v Praze stanovil k vydání rozhodnutí lhůtu 60 dní, a to za situace, kdy od podání žádosti uplynula doba více než deseti měsíců, kdy opakovaný dotaz na existenci překážek pro vydání řidičského průkazu byl již německými správními orgány zodpovězen (dne 26. 1. 2015) a kdy nebylo nutno došetřovat žádné další podstatné skutečnosti. Tato lhůta tedy byla určena ve vztahu ke správnímu orgánu a v poměru k původní lhůtě stanovené zákonem velmi velkoryse. O její reálnosti pak svědčí i skutečnost, že v soudem určené lhůtě stěžovatel nakonec o žádosti žalobce i rozhodl. Ani z tohoto hlediska tedy nelze Městskému soudu v Praze nic vyčíst.

Nejvyšší správní soud uzavírá, že napadený rozsudek Městského soudu v Praze je zákonný, kasační stížnost proto podle § 110 odst. 1 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.

Stěžovatel neměl ve věci úspěch, Nejvyšší správní soud mu proto uložil zaplatit úspěšnému žalobci náklady řízení, které spočívají v nákladech jeho zastoupení advokátem. Zástupci žalobce náleží odměna za jeden úkon právní služby ve výši 3.100 Kč podle § 7 v návaznosti na § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., k němuž náleží paušální náhrada hotových výdajů ve výši 300 Kč podle § 13 odst. 3 citované vyhlášky, celkem tedy 3.400 Kč. Vzhledem k tomu, že zástupce žalobce je plátcem daně z přidané hodnoty, navyšuje se uvedená částka o 21 %, tedy o 714 Kč na celkovou částku 3.814 Kč. Tuto částku je stěžovatel povinen zaplatit žalobci do 15 dnů od právní moci tohoto rozsudku. Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s.).

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** přípustné opravné prostředky (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 25. listopadu 2015

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu